

อสุรหลังหน้าาก

บทที่ 9

ตลาดนัดแห่งสำคัญในวันหยุด หน้าแน่นด้วยผู้คน บริเวณอาคาร จอรถคับคั่งซึ่งกว่าจะนำรถขึ้นไปจอดได้ คนขับรถต้องใจเย็นอย่างยิ่ง ..แม้กระนั้น ก็ไม่ปรากฏความหงุดหงิดในสีหน้าที่ของหนุ่มใหญ่ที่ยุพยง จำได้ว่าเคยเอาแต่ใจตนเองเลยแม้แต่น้อย

พอออกมาสู่สายตาผู้คน มุกกรองก็สวมหมวกและแว่นตาดำในทันที เป็นท่าทีที่สะดุดตาสะดุดใจคนที่ก้าวลงจากประตูรถด้านหน้าครมครัน เวลาอยู่กลางแดดในสนามหน้าบ้านไม่เคยเห็นเธอมีอาการ “ตาแพ้แสง” แต่อย่างใด จะมีก็ต่อเมื่ออยู่ในท่ามกลางผู้คนเท่านั้น เธอไม่มีบัตรแสดงตัว ยืนคำขาดไม่ยอมถ่ายรูป ไม่ใช่โทรศัพท์มือถือ แม้ทั้งจาริตและยุพยง จะสงสัยแต่ก็ไม่อาจคาดคั้นทักถาม กลัวว่าเธอจะหนีหายไปยอมย้ายมา อยู่ด้วย

จาริตนั้น คล้ายเด็กเหงาโตกเส้าหลงทางที่มาพบของเล่นใหม่ที่ ถูกใจ ตัดใจให้ละทิ้งไม่ได้ง่าย ๆ ยุพยงรู้ว่าหนุ่มใหญ่มีจุดอ่อนในเรื่อง หญิงสาวเยาว์วัย จึงเสนอตัวเข้ามาเป็นตัวเชื่อม ตั้งใจว่าเธอจะใช้มุกกรอง ไม่นาน ...เขาไม่สนใจยัยเด็กกลางส้วมนั้นนานหรอก มันจะมีดีอะไร แค่นอนจบนอนไม่มีทางไปต้องมาอาศัยกินข้าววัด พอได้สนใจไม่นาน เขาก็เบื่อเอง... เธอคุยกับเยาว์วัยเช่นนั้น หมายถึงว่าทันทีที่ได้รับความรัก และความไว้วางใจกลับคืนมา มุกกรองก็จะหมดความสำคัญสำหรับเธอ

มุกกรอง เคยมาที่นี่ก่อนแล้ว จึงเป็นฝ่ายเดินนำชายหญิงมุ่งสู่บริเวณ ที่เป็นที่หมาย สาวสวยที่เดินตามอยู่ข้างหลังสุด หน้านิ้วคิ้วมวดกับความแออัดและกลิ่นกายของคนเดินดินรอบข้าง ทั้งร่องเท้าสันแหลมสูง ก็ไม่เหมาะกับทางเดินในบริเวณนี้เลย

มุกกรองหันมามองด้วยรอยยิ้มเอาใจ “เจ้านายทั้งสอง” หลายครั้งถามอย่างเกรงใจ “คุณหญิงเดินสะดวกหรือเปล่านั้น เปลี่ยนรองเท้าก่อนไหมคะ ระหว่างทางมีรองเท้าให้เลือกซื้อเยอะเลย”

ยุพยงออกอาการหงุดหงิด “ไม่เอาหรอก จะมาซื้อรองเท้าอะไรกันแถวนี้ รองเท้าฉันคู่ละเป็นหมื่นนะ”

ครั้นหนทางเดินขรุขระ ยุพยงก็อาศัยเกาะแขนชายหนุ่ม นานๆ ไปเธอก็กอดแขนเขาไว้อย่างแนบแน่น มุกกรองหันมาเห็นสีหน้าขีมิๆ ก็ยิ้มให้ นึกชมความเป็นสุขภาพบุรุษของจาริตอยู่ในใจที่ยินยอมให้อีกฝ่ายยึดเกาะโดยไม่ผลักใสและทิ้งไม่ฉวยโอกาสกับเธอผู้นั้น ในที่สุดจาริตก็เป็นฝ่ายเลือกซื้อรองเท้าคู่ใหม่ที่มีราคาถูกแต่เดินสบายมาให้ยุพยงสวมใส่ เธอผู้แต่งกายประณีตยืมหน้าบานขณะที่ชายหนุ่มถอดรองเท้าสันสูงราคาแพงของเธอใส่ลงในถุงพลาสติกที่ไร้ราคา ก่อนจะสวมรองเท้าคู่ใหม่ให้แทน แม้สีหน้าเขาจะขีมิเฉยอยู่ก็ตาม

นี่ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ จาริตเคยทำเช่นนั้นให้เธอมาก่อนเมื่อยังเป็นคู่รักคู่ใคร่ เป็นบุคลิกพิเศษของหนุ่มใหญ่เจ้าอารมณ์ที่ดุดันคือดึงคนเดิม ที่ยามอ่อนหวานก็ปรนนิบัติเอาใจได้อย่างไม่มีใครจะคาดคิดถึง

ยุพยงรู้สึกโลดที่เขากำลังทำสิ่งนั้นให้เธอ

มุกกรองยิ้มกว้างยกนิ้วโป้งทั้งสองมือชูให้อย่างชื่นชม ไม่ถือสาที่เขาไม่ยอมยิ้มตอบ

ครั้นพอมาถึงบริเวณตลาดนัดสัตว์เลี้ยง มุกกรองก็ถอดแว่นตาดำ ออกเสียบไว้กับเสื้อแล้วเอาแต่วุ่นวายกับลูกสุนัข ลืมชายหญิงทั้งคู่ไปเลย

“ตัวนี้พันธุ์อะไรคะ... อายุเท่าไรแล้ว... มันแข็งแรงดีหรือเปล่า... เลี้ยงยากไหม... มันชอบกินอะไร... ราคาเท่าไรคะ...”

เธอลูบตัวนั้น คลำตัวนี้ สีหน้าประดับรอยยิ้มจากใจที่ไม่เสแสร้ง และไม่เคยแสดงออกให้เขาเห็นมาก่อน เสียงใสๆ ส่งคำถามและรับฟังคำตอบอย่างไม่รู้จักเบื่อหน่าย จาริตที่เดินตามคอยมองไม่วางตาบ่อยครั้งที่เธอหันมาถามความเห็นด้วยใบหน้าประดับยิ้ม ประกายดาววาววาม และหนุ่มใหญ่หน้าขีมิก็ตอบสนองอย่างอ่อนโยนเอาใจ

ยุพยงเฝ้าสังเกตดูคนทั้งสอง เห็นสีหน้าของหนุ่มใหญ่วนเวียนเปลี่ยนจากความรู้สึกอย่างหนึ่งไปเป็นอีกอย่างหนึ่ง เอ็นดู ชื่นชม พอใจ และอาจจะมากกว่านั้น ดูเหมือนเขาลืมความทุกข์เศร้าที่เกาะกินหัวใจไปได้จริงๆ

ยุพยงรู้สึกวูบวาบระคนเจ็บปวด

จาริตเห็นมุกกรองวนเวียนลูบคลำเจ้าหมาน้อยตัวหนึ่ง สีหน้าฉายความรักเอ็นดู กิ่งสุขกิ่งเศร้า เธออุ้มเจ้าหมาน้อยขึ้นจุมพิตทั้งยังกระซิบกระซาบพูดคุยด้วยจนเขาต้องเดินเข้าไปถาม

“ชอบตัวนี้หรือ”

“มันน่ารักช่างประจบ แต่... ยังกับจะไม่แข็งแรงสมบูรณ์ค่ะ”

“รู้ได้ยังไง”

“ท่าทางมันไม่ค่อยร่าเริงค่ะ”

“ถ้าชอบก็ไม่ต้องคิดมาก”

“คือว่ามันเป็นหมาเล็กต้องเลี้ยงในบ้าน ไม่ใช่หมาเฝ้าบ้านค่ะ”

“ขอบยั้งใจก็ซื้ออย่างนั้น พื้นที่หลังบ้านออกจะกว้าง เวลาใครมาก็ให้เขาไปอยู่บริเวณนั้น”

ดวงตาใสๆ มองชายหนุ่มอย่างซึ่งใจ แต่เธอก็ตัดใจได้

“ไม่เอาตัวนี้ดีกว่าค่ะ เลือกลงขันใหญ่อย่างที่ตั้งใจไว้ดีกว่า อีกอย่างหนึ่งไม่ว่าจะเลือกตัวไหน เลี้ยงๆ ไปก็รักหมดหัวใจทั้งนั้น”

“จะรักหมดหัวใจเที่ยวหรือ ใครนะจะโชคคดี”

มุกกรອງรู้ว่าคนหน้าขีมิแกล้งเข้า ได้แต่อมยิ้มไม่กล้าตอบโต้

“เคยเลี้ยงมาก่อนละซี”

“เคยค่ะ”

เธอนึกถึงเจ้าหมาน้อยน่ารักที่เคยเล่นเคยนอนด้วยกัน มันถูกหมาใหญ่ที่เฝ้าบ้านกัดทีเดียวก๊วก็ขาดใจตาย เธอยังขឹងใจว่า ชายหนุ่มดูต้นในครอบครัวที่เคยซู่จะฆ่าเจ้าหมาน้อยหากเธอยังมีเพื่อนผู้ชาย ตั้งใจปล่อยมันลงมาให้ถูกกัดหรือเปล่า เธอกลับจากมหาวิทยาลัยเข้าไปนิตเดียวพบเพียงร่างที่ยังอ่อนอ่อนไว้วิญญาณ เธอร้องไห้ฝังมันกับมือ

พอเห็นใบหน้าใสเศร้าสลด เขาก็เปลี่ยนเรื่องทำน้ำเสียงแจ่มใส

“หรือจะไปดูที่ต้นทาง ร้านเมื่อกี้ก็บอกว่ามีคอกสุนัขเองไม่ใช่หรือให้เขาออกไปรับประกันให้คงจะไม่กล้ามกง่ายกับคนซื้อหรือก”

ร่างสูงใหญ่พาเดินกลับไปร้านค้าที่เพิ่งผ่านมา ถ้ามหาสถานทีและทิศทางอย่างตั้งใจ ยุพยงถามเสียงสูง

“อะไรคะ จะไปถึงไหนกัน”

“ไปดูคอกสุนัขที่ปทุมฯ”

“โห...” เธอโวยวาย “ที่นี้ก็มีให้เลือกตั้งเยอะแยะ จะไปปทุมฯทำไมคะ”

ขณะที่มุกกรອງหน้าเจียนด้วยความเกรงใจ จาริตกลับพูดว่า “ปทุมฯ ไม่ไกลสักหน่อย มีหยงมาด้วยทั้งคน จะลำบากอะไรจริงไหมไปทานอาหารริมแม่น้ำกันก่อนแล้วค่อยไปดูหมา ยังไงๆ วันนี้ต้องซื้อให้ได้สักสองสามตัว”

บรรยากาศร้านอาหารใหญ่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา แม้สะอาดสะอ้านแต่ก็ไม่หรูหราตั้งใจ ยุพยงไม่ชอบลมแรงที่จะทำให้ผมของเธอเสียรูปทรงขอเลือกนั่งในห้องปรับอากาศ ครั้นมุกเดินตามเห็นผู้คนในห้องกระจกมากมายทั้งบางโต๊ะยังมีการถ่ายรูปกันเอิกเกริก ก็หยุดชะงัก พุดอย่างลูกจ้างต่ำต้อยผู้รู้จักที่ทางและความเหมาะสม

“เชิญเจ้านายกับคุณหยง ตามสบายนะคะ มุกจะนั่งข้างนอกทานอาหารจานเดียวง่ายๆ ก็พอค่ะ”

จาริตหันมาขมวดคิ้ว

“อ้าว มาด้วยกันก็นั่งด้วยกันซี”

“ไม่เป็นไรค่ะ แค่นี้นายก็เมตตามากแล้ว”

ยุพยงหัวเราะ จับแขนชายหนุ่ม “ตามใจเขาเถอะคะ มุกคงอึดอัดหากต้องนั่งตรงหน้าคุณริต ดีไม่ดีจะกลืนข้าวไม่ลงคอเปล่าๆ”

“ถ้าอย่างนั้นมุกไปนั่งตรงโน้นนะคะ”

พุดจบหญิงสาวในชุดกางเกงยีนสามส่วน เสื้อยืดราคาถูกก็ขยับตัวปลีกห่างออกไปทันที เธอเลือกที่นั่งริมแม่น้ำหันหลังให้ผู้คน รู้สึกโล่งใจที่ได้อยู่ตามลำพังห่างจากสายตาของคนที่แปลกหน้า ซึ่งมักจะมองมาอย่างสนอกสนใจ แม้เธอเคยพุดว่า “นารีมีรูปเป็นทรัพย์” คตินั้นคงใช้กับแม่และเธอไม่ได้ ก็รูปที่เป็นทรัพย์นี้ไม่ใช่หรือ ที่ทำให้แม่ได้มาอยู่กับพ่อเลี้ยงในสภาพเหมือนถูกขังอยู่ในกรงทอง และต่อมาเมื่อเธอเติบโตเป็นสาวผู้มีรูปเป็นทรัพย์เหมือนแม่ เธอก็ตกเป็นเหยื่อของลูกชายหัวแก้วหัวแหวนคนเดียวของเจ้าของคฤหาสน์หรู

ลมแรงทำให้ต้องถอดหมวกออกวางแล้วใช้ชวดน้ำตีผมทับไว้ นึกถึงอนาคตที่มีดมนด้วยความหนักใจ คิดถึงแม่ก็ไม่กล้าติดต่อ เจียบเหงาแต่ก็มีเพื่อนไม่ได้ เธอถอดแว่นเพื่อที่จะชบหน้ากับฝ่ามือแล้วชบหน้าตาอยู่นาน

ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวจากทางด้านหลังเมื่อเจ้านายทั้งสองเดินเข้ามาหา สีหน้าของจาริต ออกจะขีมิ ยังทันเห็นสีหน้าโสภณศิลป์เป็นหน้าตาที่หันมามอง หญิงสาวรีบหันกลับเซ็ดหน้าตาแล้วสวมแว่นตาสีเข้มปิดบังไว้

“คุณริตเกิดอยากจจะรับลมริมแม่น้ำ”

ยุพยงส่งเสียงบอกเล่าสำเร็จ แต่ส่งประกายตาขุ่นข้องบาดหมางก็เมื่อครู่นี้เขาบอกเธออย่างไม่สนใจใยดีว่า คงไม่ดีถ้ามีใครมาเห็นเขาอยู่กับเธอตามลำพังแล้วรู้ไปถึงจุฑาอร

“...คุณริตไม่อยากจะอยู่กับหยงตามลำพังหรือคะ...” เธอถามออกอ้อน นึกไม่ถึงว่าจะได้รับคำตอบที่ไร้เยื่อใย “...ไม่อยากจะ...” แล้วคนร่างสูงก็เดินตามแม่สาวกะโปโลมาเสียเฉยๆ

มุกกรອງรีบลุกขึ้นยืนจนเจ้านายนั่งลงจึงนั่งตาม สีหน้าเขาออกจะขีมิแต่ก็ไม่ได้ขุ่นเคือง

“นั่งตรงนี้ก็สบายดี ข้างในห้องคนเยอะเสียงออกจะดัง”

ยุพยงนั่งข้างๆ ชายหนุ่ม สีหน้าค่อยดีขึ้นเมื่อช่วยเขาเลือกรายการอาหารและเครื่องดื่ม เธอใช้กระดาษนุ่มในกล่องเช็ดจานชามซั่มล้อม แก้วน้ำให้เขาและตนเองขณะชวนพูดคุยเจื้อยแจ้ว ครั้นพนักงานยกถาดเครื่องดื่มมาวางลง เธอก็เทเบียร์เย็นเจี๊ยบให้เขาอย่างทะมัดทะแมง

“ความจริงที่ตรงนี้ก็สบายดีนะคะ ไม่ได้นั่งรับลมริมแม่น้ำมานานมากแล้ว”

“ใช่” เสียงตอบรับเคร่งขรึม

ตั้งแต่เกิดเรื่องเขาก็หลีกเลี่ยงบรรยากาศเดิมๆ แม้แต่คอนโดริมน้ำก็แทบไม่ได้ย่างกรายเข้าไป เขาอนุญาตให้แม่บ้านเข้าไปดูแลทำความสะอาด ไม่รู้ว่าสภาพตอนนี้จะเป็นอย่างไรบ้าง

“แล้วมุกละ เมื่อกี้คิดอะไรอยู่ ง่วงนอนหรือว่าร้องไห้” สาวสวยถามเหมือนใส่ใจ

“มุกสับสนค่ะ” อีกฝ่ายผินยิ้มตอบคำถาม

“ตาเป็นอะไร ใต้ไปหาหมอหรือเปล่า”

เจ้านายถามอย่างไม่เชื่อถือ เธอเลยพูดยิ้มๆ

“ตาเป็นสามีของยายค่ะ”

“โห มุขเยอะ” ยุพยงหัวเราะเสียงใส

ระหว่างทานอาหาร ยุพยงปรนนิบัติชายหนุ่มอย่างไม่ขัดเขิน ขณะเดียวกันก็ชวนหญิงสาวอีกผู้หนึ่งพูดคุยอย่างไม่แปลกแยก ถึงกับชมว่า “มุกสวยนี่ มีแฟนหรือยัง”

“ถ้ามี คุณหยงก็เห็นแล้วซิคะ”

“นั่นสิ แปลว่าหัวใจว่างอยู่ใช่ไหม ไม่มีใครมาชอบเลยหรือไม่ น่าเชื่อเลยก็ออกสวยอย่างนี้ จริงไหมคะคุณริต”

เธอรู้สึกอึดอัดที่ถูกคนสีหน้าขมมองครั้งแล้วครั้งเล่า พอได้โอกาสดูก็รีบซ่อนยิ้มขอตัวลุกออกจากโต๊ะ

“ขอ我去เดินย่อยอาหารก่อนนะคะ”

“อย่าไปนานนะ” ยุพยงพูดพลางค้อนชายหนุ่มอย่างหยอกเย้า “คุณจาริต กลัวใครจะมาเห็นว่ามานั่งริมแม่น้ำกับหญิงสองต่อสอง กลัวว่าคุณจะเข้าใจผิด”

ร่างที่เดินห่างออกไปอยู่ในสายตาของคนที่นั่งคู่กันอยู่ ยุพยงหัวเราะคิกคักพูดว่า

“มุกมันคงอึดอัด กลัวว่าจะไปกอดขอคอเรากระมังคะ”

“ถึงอย่างไรก็เป็นไม่ได้หรอก”

น้ำเสียงขรึมคำนียบๆ คำพูดแต่ละคำล้วนตัดรอนไร้เยื่อใย ไบหน้าในยามอยู่ในแสงจ้าของธรรมชาติเห็นรอยแผลเป็นหลายแห่ง แต่ก็ไม่ได้ทำให้น่าชิงชัง ต่างกับเมื่อเกิดอุบัติเหตุใหม่ๆ ที่ไบหน้านั้นบอบช้ำยับเยินจนเธอแทบจะไม่กล้ามอง

เธอเห็นเขามองตามร่างสวยสมบูรณ์ที่เดินไปซื้ออาหารปลาที่มีวางขาย นำมาโปรยลงน้ำเป็นระยะ อีกครู่หนึ่งก็มีแม่ลูกเดินตามมายืนจนชิด เด็กน้อยชี้ให้มารตามองฝูงปลาที่แหวกว่ายแย่งอาหารกัน พลังส่งเสียงกรีดกราดกับมารดาอย่างตื่นเต้นพอกพอกใจ หญิงสาวหันมายิ้มถามความเห็นชอบกับคนที่เป็นมารดาซึ่งพยักหน้าอนุญาต เธอจึงเอียงดูอาหารปลาให้ เด็กน้อยล้วงมือเล็กๆ กำอาหารเม็ดขว้างลงไปน้ำแล้วส่งเสียงไม่ขาด ผ่านไปไม่นาน ฝ่ายที่เอียงดูให้ก็ทำท่าบอกว่าอาหารปลาหมดถุงแล้ว

“ปลาซุ้มนเหมือนกันนะคะ เมืองไทยอุดมสมบูรณ์ทุกที่ ในน้ำมีปลาในนามีข้าว” ยุพยงพูดอยู่ใกล้ๆ

จาริตติดนิ้วเรียกพนักงานเสิร์ฟทำสัญญาณให้รู้ อีกครู่เดียวอาหารปลาอีกหลายถุงก็ถูกนำไปส่งให้ถึงมือคนที่ยืนอยู่

มุกกรองหันมายิ้ม เห็นพี่สาวแต่ไกล

ยุพยงสะกิดตอกย้ำ “มองเผินๆ เหมือนกันมากนะคะ”

ไม่ต้องเอ่ยชื่อ ชายหนุ่มก็รู้ว่าเธอหมายถึงใคร

เมื่อเริ่มรู้จักกันใหม่ๆ ทัดทายก็มีวัยอ่อนและความสวยสดใสใกล้เคียงกับแม่สาวกะโปโลคนนี้ เวลาผ่านไปและเธอผู้นั้นก็ค่อยๆ กลายเป็นสุภาพสตรีที่เต็มไปด้วยความระมัดระวังตามการหล่อหลอมและการวางกรอบที่เคร่งครัดของเขาเอง ชายหนุ่มลืมหินภาพของสาวสดใสที่รำเรงคนนั้นไปแล้ว จนกระทั่งถูกแม่สาวจิตอาสาคนนี้สะกิดเตือนขึ้นมา

เขารู้สึกเสียดายจับใจ

เสียงโทรศัพท์มือถือดังเรียก เป็นจุกจากรนั่นเอง

ยุพยงทำเป็นไม่สนใจแต่ก็ตั้งใจฟัง... เธอจับใจความได้ว่า จาริตบอกเลิกนัดกับสุภาพสตรีผู้เพียบพร้อมโดยอ้างว่ามีธุระอื่น

“พาทรงกับมุกมาด้วยเพราะว่าจะซื้อของจำเป็นเข้าบ้านหลายอย่างจ๊ะ... เกือบเสร็จแล้ว... ว่าแต่อยากถามอะไรอย่างหนึ่ง อรชอบหมาพันธุ์อะไร สนใจลาบราดอร์สีทองมั๊ยจ๊ะ จะได้ช่วยเฝ้าบ้านเวลาผมไม่อยู่.....”

คำตอบจากปลายทางทำให้สีหน้าเขาเปลี่ยนไป

เมื่อเขาวางโทรศัพท์ ยุพยงจึงได้ทราบว่ จุกจากรแพ้นสุนัข.....